

ronsana

REVISTA D'INFORMACIÓ I FORMACIÓ LOCAL

SETEMBRE 1970

SANTA EULALIA DE RONSANA

N.º 21

EDITORIAL

UNA NOVA LLEI

En quant a lleis, en el nostre país no ens quedem curts. Diem això, malgrat ser conscients de que en falten: la llei sindical, per exemple.

Darrerament en el B.O.E., corresponent al 7 d'agost d'enguany, n'ha sortit una de molta transcendència: «Ley General de Educación».

En aquest moment no estem prou preparats per a contar-ne les glòries, ni per denunciar-ne els defectes, que com tota obra humana deu tenir...

Simplement voldríem fer prendre consciència de la seva existència, i desvetllar l'interès comú envers una llei que pot tenir molta cua. Primerament cal conèixer-la i entendre-la...

Quan clamem per una més justa distribució de la riquesa, no ens limitem pas als béns materials. Hi entren també els béns de l'esperit, com pot ser la cultura. «En el noble campo de la cultura no debe haber lugar para discriminaciones ni prerrogativas», diuen els bisbes espanyols.

En l'article segon núm. 2, llegim: «La Educación General Básica será obligatoria y gratuita para todos los españoles». Es un bon anunciat, de sentit democràtic, que cal veure realitzat ben aviat. Serà cosa bona que les escoles particulars cobrin de l'Estat —esperem que no hi hagi discriminació amb les nacionals—. Fins ara la llibertat i a voltes la competència resultaven a doble preu: els impostos generals i les despeses dels mestres. Les Escoles Nacionals tampoc podran cobrar permanències...

Serà bo que hi hagi una santa competència, per veure qui ho farà millor. Caldrà, però, superar l'entrebanc econòmic que prové d'una insuficient remuneració, o bé d'haver-se de gratar la butxaca.

Estarem en un camí de progrés real quan amb llibertat d'elecció i sense condicionaments, es pugui valorar els mestres i el neguit i la responsabilitat dels pares...

Tothom haurà de córrer...

Per un Ronsana millor

Per què a RONSANA hi escriuen sempre els mateixos? Per què molts no es decideixen mai a escriure? Per què no diem als altres el que pensem, el que sentim i el que volem a través de RONSANA? Per què no ens decidim?

Tu, per què no escrius a RONSANA? Imagino les teves excuses. Parlem-ne. Tu comences:

— **No sé escriure.**

— No val. Tots som capaços de dir coses per escrit. Potser et costarà una mica de començar. Però quan ho hakis provat veuràs que és fàcil. No es demanen pas literats; es demana gent que digui coses (grans o petites, transcendents o senzilles). Tampoc no cal pas que comencis amb un llarg article: potser un petit comentari, una OPINIÓ, etc.

— **No sé què dir.**

— Malament. Això ho has d'arranjar aviat. Mira, observa el teu voltant, mira les coses, mira les persones que t'envolten, mira't tu mateix... Pensa. Reflexiona tot això que has observat; pensa en tu mateix... Ho veus si n'has pensat de coses; ara digues-les als altres.

— **És que no tinc temps.**

— Vols dir? Tan ocupat estàs que no et quedin deu minuts per a pensar alguna cosa i deu minuts més per a escriure-la? No en necessites pas més. Vols dir que a altres coses que no demanen cap esforç per part teva —T.V., cinema, futbol, etc., etc., etc.— no hi dediques molt més temps? No et sembla que si escrivissis durant totes les teves estones lliures arribaries a fer un gran llibre? Apa, no romansegis; decideix-te i posa't a la feina.

— **Ves, què diran?**

— Que diguin el que vulguin! Imagina: tu ja has escrit el teu primer article a RONSANA (poca cosa: una senzilla OPINIÓ, un petit comentari...). Ja l'han publicat i la gent, en llegir-lo, se sorprenden de veure per primera vegada la teva firma. Hi haurà alguns comentaris, en diversos tons. Alguns, sempre a punt, et criticaran... però des de la barrera (és feina fàcil això). Tu, en canvi, ja has donat la cara, has fet una feina positiva. Dels que xerrin des de la barrera no en facis cas: no tenen dret a ser escoltats. Potser algun dia seguiran el teu exemple i es decidiran...

— **No serveix per a res.**

— No ho saps. No has pas de mirar només si té uns resultats pràctics immediats (que poden ser-hi o no ser-hi). Si no fan cas del que tu has escrit, ja no és culpa teva: és culpa dels que et llegeixen. A més, segur que el conjunt de tot el que s'escriu té una

(segueix a la 3.ª pàg.)